

[22-09-2013]

De ijskoningin

Monique poetste overdag in de blokken van Antwerpen-Kiel. 's Avonds en in het weekend verdiende ze een cent bij achter de kassa van de ijsbaan.

Op zondag leerde Monique zelf ook schaatsen.

Mario, de groepsleraar was een god op het ijs. Een Adonis in een zwarte uitvoering. Zijn schouders maten het dubbele van zijn beweeglijke lenden. Zijn shirt omspande de spieren van zijn torso. Hij was lichtvoetig en snel.

De groep leerlingen breidde zich onnatuurlijk vlug uit. Vrouwen van alle leeftijden vielen voor Mario's charmes. Meestal letterlijk. Met een eindeloos geduld hielp hij hen overeind. Dan lachte hij zijn ivoren tanden bloot, van oor tot oor.

Mario was een voortreffelijk danser. Hij haalde echter nooit het internationale niveau, omwille van zijn glazen oog. Dieptezicht had hij amper. Al zijn danspartners waren hierop afgeknaapt.

Monique bleek een natuurtalent. Lachend reed ze rondjes aan een hoge snelheid. Zelfs achteruit. Binnen de paar maanden kon ze pirouettes draaien. Rechtstaand en gehurkt.

Het was Mario niet ontgaan. Zelfs met één oog zag hij dat Monique aanleg had.

Na de les oefenden ze samen.

Monique en Mario dansten synchroon. Mario miste zijn rechteroog, Monique keek scheel uit het linkse. Ze werden een koppel, ook buiten de schaatsbaan.

Tijdens het feestje na de laatste les voor de vakantie, gaven ze een demonstratie. Ze oogstten een staande ovatie. Collega's en vrienden moedigden hen aan. Ze waren klaar voor een professionele doorbraak.

M&M noemden ze zich en ze lieten een modieuze outfit aanmaken. Zij in een diep uitgesneden lichtblauw pakje met een met roze tule gevoerd rokje. Hij in een smalle zwarte broek en een openstaand blauw hemd, waardoor zijn borstkas krachtig uitkwam. Elke dag na het afsluiten van de kassa, oefenden ze hun tango. In voorbereiding van het provinciaal kampioenschap.

De choreografie ontleende Mario aan een Zuid-Amerikaans danspaar, waarvan hij een filmmontage bezat. De flip zat goed. De rechtse loop had Monique nog niet helemaal onder de knie. Maar ze leerde snel. Het was een kwestie van perspectief. Wat hem vooral zorgen baarde was de lift in de derde sequentie.

Het ijsstadion was tot de nok gevuld. De fans hadden plaats genomen op de tribune. Met toeters, bellen en spandoeken.

'M&M zijn de beste!'

Andere dansparen werden getrakteerd op boegeroep. Vooral de grootste concurrenten.

Mario en Monique schaatsten de piste binnen. Na een oorverdovend fluitconcert, werd het ijzig stil. De eerste tonen van de tango

klonken door de luidsprekers.

Ze reden sierlijk voorbij. Elke draai ging soepel. Een rechtse pirouette van Monique, een linkse flip van Mario. Op de loop volgde een rotatie, precies in de maat.

Dan brak het moment aan van de lift. Als een veertje tilde Mario Monique ophoog. Als een blauwe zwaan landde ze met een sprongetje terug op het ijs. Sierlijk als een koningin.

Het applaus was overweldigend. De jury knikte goedkeurend.

In de laatste maten van het nummer schaatsten ze met een hoge snelheid langs de rand van de piste. Mario stak zijn arm opzij om Monique bij te trekken. Hij misrekende zich. Greep enkele centimeters naast haar vingertoppen. Monique kon niet meer afremmen. Ze smakte tegen het reclamebord van de plaatselijke optiker. Omstaanders hoorden een knak.

Monique brak haar nek. Ze overleed twee uur later in de ambulance.

Mario keerde terug naar Afrika. Sindsdien draagt hij als teken van rouw, een zwart lapje voor zijn glazen oog.

Mieke Vandromme